

Wegwijzer in de Bijbel

Het verhaal van de Bijbel op eenvoudige manier verteld

36. De Tabernakel

Bijbelgedeelte: Exodus 25:1-31:18 en 36:1-39:32

De veertig dagen en nachten dat Mozes op de berg was bij de HEER, zat hij niet op een steen te wachten tot hij de beloofde stenen platen had gekregen en weer naar beneden mocht. Het was een drukke tijd, want de HEER had veel met hem te bespreken. De vorige keer zagen we dat de HEER Mozes de Tien Woorden, Tien Geboden, leerde. En ook dat Hij hem voorschriften gaf voor het leven in het beloofde land. Verder gaf Hij opdracht elk jaar drie grote feesten te houden.

De HEER vraagt Mozes een ontmoetingstent voor Hem te maken

Je weet natuurlijk wel, dat de mensen die in de Heer Jezus geloven kerken hebben, waar ze geregeld naartoe gaan om te bidden, te zingen en te horen wat er in de Bijbel staat. Misschien ga je daar zelf ook wel heen. God wilde dat de Israëlieten ook samen zouden komen. In ieder geval op sabbat en tijdens de grote feesten, maar ook voor de gebedsuren 's morgens, 's middags en 's avonds.

Omdat ze niet bij de berg zouden blijven wonen, en verder zouden trekken door de woestijn, hadden de Israëlieten niets aan een gebouw. Ze woonden zelf in tenten, en de HEER wilde dat ze voor Hem een bijzondere tent zouden maken, waar ze Hem konden ontmoeten en dienen. Deze tent van God zou precies midden tussen hun tenten moeten komen staan, zodat ze hem konden zien en er makkelijk naartoe konden gaan. De HEER had daarvan al een ontwerp of model gemaakt, dat Mozes heel goed moest bekijken. Want de tent zou precies zo moeten worden als de HEER hem had laten zien. In de taal waarin de Bijbel werd geschreven heet deze tent 'de Tabernakel'. En dan moest er natuurlijk ook nog iets in staan... En ook daarvan waren de ontwerpen of modellen al klaar, zodat Mozes ook die kon bekijken.

Maar hoe kwam je in een woestijn met alleen maar zand, stenen, struiken en wat bomen aan alle spullen om een tent te maken? Daar had de HEER natuurlijk al eerder aan gedacht. Want Hij kwam niet pas op dit idee toen Mozes bij Hem op de berg was. Voordat de Israëlieten uit Egypte ver-

trokken, had de HEER hen gezegd dat zij de Egyptenaren om gouden en zilveren sieraden, edelstenen, kostbare stoffen en dure olie en specerijen moesten vragen. Dat zou het loon zijn, dat zij al die tijd niet hadden gekregen voor hun zware werk. Van alles wat zij hadden gekregen moesten zij nu een soort belasting aan de HEER betalen. Ze kregen niet, zoals wij nu, een papier waarop stond welk deel ze van alles wat ze hadden aan de HEER moesten geven. Mozes moest hen vragen de HEER een deel daarvan te schenken. Het was dus een vrijwillig geschenk van de mensen aan de God, Die hen had bevrijd uit Egypte en heel rijk had gemaakt. En er zou heel wat nodig zijn voor het maken van wat de HEER allemaal aan Mozes liet zien...

De Tabernakel werd beslist geen dundoektentje zoals we tegenwoordig hebben. Hij moest als een rechthoek worden gemaakt, en kreeg dus een plat dak. De lange zijwanden moesten van houten planken worden gemaakt, die rechtop in zilveren voetstukken op de grond stonden. De achterkant moest helemaal dicht worden gemaakt. Om niet te vallen werden de staande planken aan elkaar vastgemaakt met dwarsplanken. De voorkant was de ingang, en kreeg vijf palen, waaraan een doek kwam dat geweven moest worden van linnen en gekleurde wol, met een patroon van cherubs. De gewone mensen mochten niet in het Heilige kunnen kijken.

Het tentdak bestond uit maar vier lagen. Het eigenlijke doek moest het mooist zijn, omdat je dat kon zien. Het moest net zo geweven worden als het doek voor de ingang. Over dit doek moest een kleed van geitenhaar gelegd worden, dat naar beneden afhing langs de houten wanden. Daar overheen kwam een kleed van roodgeverfde ramsvellen en daar overheen een kleed van zeekoevellen. Zo bleef de Tabernakel donker en koel.

De Tabernakel zou uit twee gedeelten bestaan. Het voorste werd 'het Heilige' genoemd en het achterste 'het Heilige der Heiligen', 'het Allerheiligste'. Ze werden van elkaar gescheiden door eenzelfde doek als voor de ingang. De priesters mochten niet in het Allerheiligste kijken. Alleen de Hogepriester mocht er één keer in het jaar in gaan.

Om de Tabernakel werd aan drie zijden een soort omheining gemaakt van koperen palen op koperen voeten met daartussen witte linnen doeken. Aan de voorkant, waar de mensen doorheen moesten, kwam eenzelfde met cherubs geborduurd doek als voor en over de Tabernakel. De ruimte tussen de Tabernakel en deze omheining werd 'de Voorhof' genoemd. Daar mochten de Israëlieten komen, maar niet in de Tabernakel zelf.

De doeken en kleden werden wel in stukken gemaakt, en bij het opbouwen met ogen en lussen aan elkaar gezet, maar alles bij elkaar zal het een enorme hoeveelheid en een groot gewicht zijn geweest. Er zullen dan ook veel mannen nodig zijn geweest om alles te dragen...

Wegwĳs in de Bĳbel

Afbeeldingen

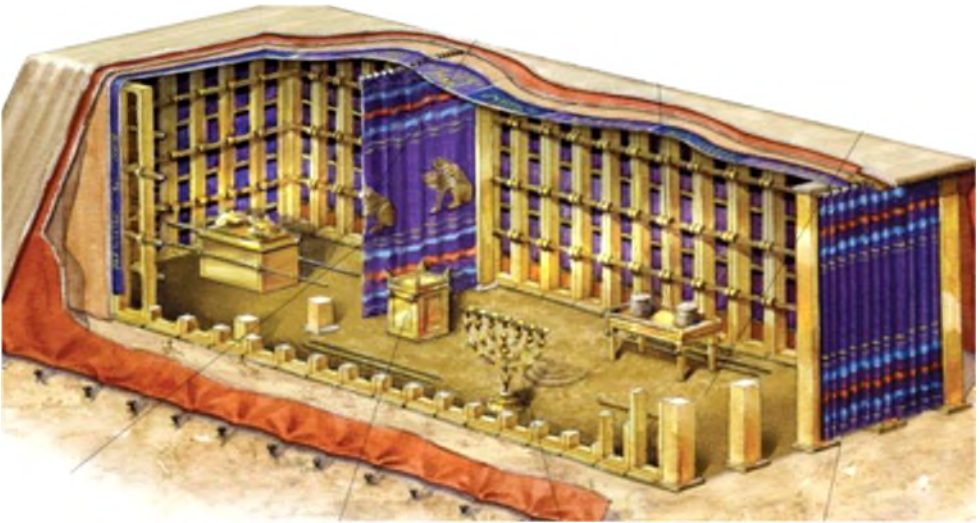
De afbeeldingen op deze bladzijden geven je een beetje een idee van de Tabernakel en wat daarbij hoorde. Het zijn geen foto's van de echte Tabernakel, want die is er niet meer, maar van modellen die mensen hebben gemaakt, zoals zij denken dat hij eruit heeft gezien. Niet iedereen is het met elkaar eens, wat is te zien de verschillen tussen de afbeeldingen.

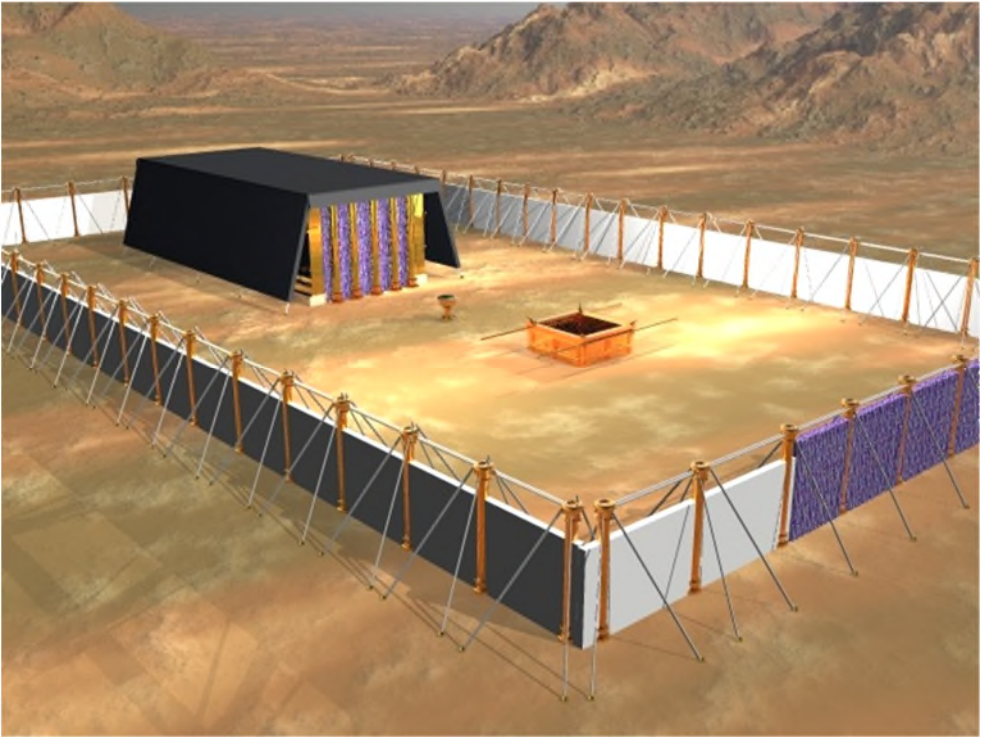
De ongeveer 850 meter hoge berg Karkom in de Sinaïwoestijn, waarvan sommige archeologen denken dat het wel eens de berg Horeb kan zijn, waarop Mozes 40 dagen bij de HEERE was. Er is namelijk geen andere berg die goed bereikbaar is vanuit Midian (waar Mozes 40 jaar voor de kudde van Jetro zorgde) èn waar een grote vlakte voor ligt waar de Israëlieten hun tenten kunnen hebben opgeslagen.

Op deze foto zijn de dekkleden van de Tabernakel goed te onderscheiden. Het bovenste (achteraan) is het kleed van zeekoevellen, daaronder de roodgeverfde ramsvellen, daar weer onder het kleed van geitenhaar en helemaal onderaan het geweven en geborduurde kleed.

Opengewerkte tekening van het binnenste van de Tabernakel, met het Heilige - waarin de tafel, de kandelaar en het reukofferaltaar staan - en het Allerheiligste, waarin de ark van het verbond staat. (Afbeelding Pinterest)

Dit model geeft een indruk van de voorhof, met daarin het brandofferaltair en het wasbekken.

Niemand weet hoe de voorwerpen in de Tabernakel eruit hebben gezien. Wat je hier ziet kan er daarom alleen maar een indruk van geven.

Het koperen brandofferaltair.

Het gouden reukofferaltair
(Pinterest)

Tafel met de broden (Pinterest)

De gouden kandelaar (ClipArtBest.com)

Hogepriester (Pinterest)

Ark van het verbond

Wat er in de tabernakel kwam te staan

Wat moesten de Israëlieten dan nog meer maken? Allemaal dingen die nodig waren voor de dienst in de tent. Geen beeld natuurlijk, want God is Geest en kan niet gezien worden. Dus weet je niet hoe Hij eruitziet, en dan kun je geen beeld of schilderij of tekening van Hem maken. Het mocht daarom ook niet, want anders zouden mensen dat beeld gaan aanbidden in plaats van God – want Hij kon nooit dezelfde God zijn als dat beeld.

De ark van het verbond

Om te beginnen een houten ark – een van boven open kist op vier poten – die ze van binnen en van buiten met goud moesten bedekken. Om die ark tijdens hun reis te kunnen dragen, waren er ringen bovenaan de poten nodig, waar draagbomen doorheen konden. Zo konden vier priesters de ark makkelijk dragen. In de ark moesten de twee stenen platen gelegd worden, die Mozes van de HEER zou krijgen. Daarom wordt de kist 'de ark van het verbond' genoemd. Er moest een gouden deksel op worden gelegd. Aan twee kanten van die deksel moest een gouden cherub (een soort engel) gemaakt worden. Die twee cherubs moesten zo staan, dat hun gezichten naar het midden van het deksel keken, en hun vleugels over dat deksel uitgespreid waren. Dit deksel werd 'het verzoekdeksel' genoemd. Deze ark van het verbond kwam in het Heilige der heiligen te staan. De HEER vertelde Mozes dat hij voor de ark moest gaan staan, als Hij met Mozes wilde spreken.

De tafel voor de broden

Maar er moest nog meer gemaakt worden. Een houten tafel, ook met goud bedekt en met draagstokken. De tafel werd in het Heilige gezet, en er moesten twaalf platte broden op gelegd worden, die elke sabbat werden ververst.

De gouden kandelaar

Dan een grote gouden kandelaar met zes zijarmen, om het donkere Heilige te verlichten (in het Allerheiligste moest het donker blijven). Hij moest heel mooi versierd met bloemen en knoppen van de amandelboom worden gemaakt uit één stuk goud. Daar had je een vakman voor nodig, die de kandelaar met de zijarmen en daaraan de bloemen uit het goud klopte. Op de standaard en de zijarmen van de kandelaar moesten zeven olielampjes worden gezet, waarin dag en nacht zuivere olijfolie werd gebrand. De kandelaar werd in het Heilige gezet.

Het reukofferaltaar en het brandofferaltaar

Verder waren er twee altaren nodig. Eén voor het branden van reukwerk, en één voor dierenoffers. Ze werden ook weer gemaakt van hout en voorzien van draagstokken. Het reukofferaltaar werd met goud bedekt, maar het brandofferaltaar met koper (want goud smelt in de hitte van het vuur). Het reukofferaltaar moest in het Heilige worden gezet, vóór het doek voor

het Heilige der Heiligen. Elke ochtend en avond moest de hogepriester daar een speciaal mengsel van lekker ruikende stoffen – waarbij ook wierrook zat – op branden. De Israëlieten mochten dat niet namaken om het zelf te gebruiken. De HEER noemde het mengsel allerheiligst, wat betekent dat het alleen voor Hem was bestemd. Het brandofferaltaar kwam in het midden van de Voorhof te staan.

Het wasbekken

Tussen dit altaar en de ingang van de Tabernakel kwam een wasbekken te staan. Het moest gemaakt worden van koper. Voordat de priester dienst ging doen in de Tabernakel, moest hij met het water in het wasbekken zijn handen en voeten wassen.

Wat er verder voor de dienst nodig was

Voor de offerdienst waren er ook allerlei voorwerpen nodig: schotels, schalen, kannen en kommen – allemaal van goud – voor het uitgieten van graan-, en wijnoffers. Bij het brandofferaltaar scheppen, potten, schalen, vorken en vuurbakken van koper.

De priesters

De HEER had gezegd dat Aäron, de broer van Mozes, en zijn zonen priesters zouden zijn. Aäron zou de hoogste priester zijn. Als zij dienst zouden doen in de Tabernakel, moesten zij kleding aantrekken die speciaal voor hen werd gemaakt. De Hogepriester kreeg op de schouderbanden van zijn priesterschort (een soort hes) twee in goud gelegde edelstenen, waarin de namen van de twaalf stammen werden gegraveerd. Verder kreeg hij een daarbij passende borsttas of -schild met vier rijen van telkens drie edelstenen, voor elke stam van Israël een andere. Zo droeg de Hogepriester de namen van de stammen op zijn hart. Hij kreeg ook nog een blauwpurperen overkleed en een tulband met een gouden plaat, een heilig diadeem met daarin gegraveerd de woorden: DE HEILIGHEID VAN DE HEER.

Voordat zij voor de eerste keer dienst konden gaan doen, moesten Aäron en zijn zonen worden gezalfd met een bijzondere olie, die heerlijk rook. Deze zalfolie mocht door niemand worden nagemaakt en gebruikt, want de olie was alleen voor de HEER bestemd en daarom heilig.

Wat wilde dit allemaal zeggen?

De Tabernakel met alles wat erin stond, de priesters, en de dienst die zij daar deden, hadden allemaal een doel en betekenis. Maar dat vertel ik later wel een keer.

Mozes krijgt de platen met de Tien Woorden

Toen de HEER Mozes alles had verteld en laten zien, gaf Hij hem de twee platen van het verbond, waarop de HEER Zelf de Tien Woorden had geschreven.